INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„FOTBALUL ROMÂNESC NU ÎNSEAMNĂ DOAR ECHIPA NAȚIONALĂ"

TRAIAN IONESCU

Ca orice personalitate fotbalistică, TRAIAN IONESCU este un antrenor controversat. El a avut de întîmpinat multiple adversități, în ciuda rezultatelor superioare la care a ajuns deseori.

Antrenor sever prin excelență, Traian Ionescu a evitat soluțiile dulci, capabile să atenueze sau să prelungească situațiile de compromis.

Traian Ionescu a construit cîndva o foarte frumoasă garnitură de juniori, din care s-a născut echipa Petrolul, care avea să devină campioană națională. Traian Ionescu a condus pe Dinamo la titlu (sau, mai bine-zis, la titluri), în cea mai fertilă perioadă a echipei lui Nunweiller III. În sfîrșit, Traian Ionescu, a obținut un succes total și în Turcia, unde a cîștigat campionatul cu Fenerbahce.

Pentru cei mai mulți dintre iubitorii fotbalului, Traian Ionescu rămîne, însă, în primul rînd, un constructor de tineri fotbaliști și un om care privește în perspectivă.

●

— De o bună bucată de vreme sînteți în afara cadrului organizat al fotbalului. Îl puteți privi deci, dintr-un unghi de pronunțată neutralitate și (dacă vreți) obiectivitate. Ce-mi puteți spune în legătură cu asta?

— În general, la noi, cînd se vorbește despre fotbal, se aduce vorba automat despre echipa națională. Eu nu vreau să cad în greșeala asta, pentru că mi-e imposibil să fiu superficial într-o problemă de care sînt legate, realmente, viața mea profesională și viața mea în general. Oridecîteori vorbesc despre fotbal, mă gîndesc la baza lui de masă. Sînt dator să stabilesc raporturi și circumstanțe. Sînt dator să recunosc că astăzi copiii noștri au din ce în ce mai puțin timp pentru fotbal. Pe vremea copilăriei mele, copiii jucau mult mai mult fotbal. Cînd spun mai mult, mă gîndesc la orele pe care le consacrau fotbalului. De fapt, astăzi sînt mult mai numeroși copiii care joacă fotbal, dar orele și terenurile de care dispun sînt incomparabil mai reduse. Așa se explică și faptul că în trecut aveam jucători mai buni, rodul unei preocupări mai constante față de tehnica fotbalului, în timp ce astăzi avem o masă mai mare, dar cu o instruire superficială.

— Care ar fi soluția, în cazul acestor condiții obiective, greu de corectat?

— Soluții ar exista. Dar pentru asta trebuie foarte multă seriozitate. Astăzi, în fotbal, în virtutea sistemului de funcționare a școlii noastre, rămîn doar copiii mai puțin dotați, după epuizarea selecției pentru handbal, baschet, volei etc.

— De ce se întîmplă astfel?

— Pentru că orice statistică te convinge că marea majoritate a profesorilor de educație fizică sînt legați de alte sporturi decît fotbalul și conduc această selecție în favoarea sporturilor mai „operative" din punctul de vedere al instruirii, pentru a obține un succes mai rapid

— Cum vedeți, corectarea acestui fenomen obiectiv, determinat de numărul covîrșitor al profesorilor specializați în alte ramuri decît fotbalul?

— Aici soluțiile nu pot fi decît radicale. Este necesară o schimbare radicală a opticii generale în pregătirea cadrelor cu studii superioare. Dacă fotbalul reprezintă ceea ce reprezintă, adică o bună parte din sufletul iubitorului nostru de sport, el trebuie să aibă un regim corespunzător acestei situații dominante. La I.E.F.S. trebuie să se acorde mai multă atenție fotbalului; la I.E.F.S. trebuie să ajungă ca studenți de fotbal în primul rînd foștii jucători de Divizia A și B, pentru ca să nu ne aflăm în treabă doar cu niște studenți legați foarte puțin de fotbal. Din rîndurile acestor studenți — fotbaliști trebuie să se recruteze viitorii profesori-antrenori care să se bată, cu drepturi cel puțin egale, pentru selecționarea, încă din prima etapă, a copiilor apți pentru fotbal, astfel încît viitorii noștri centri înaintași să nu mai fie niște iepurași rămași în tinda din care au plecat Horațiu Nicolau, Gruia, Novac și mai știu eu cîte trupuri superbe, tocmai bune să devină spărgători de fronturi în fotbal

— Văd că insistați în legătură cu condiția și pregătirea fizică a fotbaliștilor.

— Cred că foarte curînd o să primesc și porecle în acest sens. Eu rămîn la părerea că numărul orelor noastre de educație fizică este insuficient, că dezvoltarea fizică a copiilor noștri, să zicem între 10 și 14 ani, se face încă după ureche, în afara unor norme precise care să marcheze activitatea sau inactivitatea profesorului de educație fizică, elanul sau spleen-ul lui.

— Care credeți că este mijlocul principal pentru creșterea tinerilor fotbaliști?

— În situația de astăzi, cînd selecția naturală operată de maidan și-a trăit traiul, sistemul taberelor de copii și juniori este singurul valabil, cu condiția ameliorării lui continue. Din păcate, foarte puțini din fotbaliștii noștri tineri au la 17 ani bagajul tehnic necesar confruntării cu fotbalul de performanță din alte țări. După părerea mea, la 17 ani un tînăr jucător trebuie să știe cam tot ce este în legătură cu tehnica și tactica. Susceptibilă de ameliorare de la această vîrstă este doar condiția fizică. Dacă te uiți, însă, la cluburile noastre de fotbal, găsești cu mare greutate un tînăr de 17 ani despre care să poți spune că știe tot. Pe vremea cînd eram antrenor la Dinamo, doar Moldovan era în această situație. Tot la 17 ani l-am văzut pe Dumitru, la Rapid. Steaua, în ultimul timp, i-a prezentat — ieri — pe Aelenei, iar astăzi îi prezintă pe Răducanu și Ion Ion. Trebuie să recunoaștem că este foarte, foarte puțin, nemaipunînd la socoteală faptul că mai există o hibă ușor de reperat. Privindu-i pe Aelenei sau pe Răducanu, ne dăm seama că ei nu au încă educația unui sportiv de mare performanță, fie și numai în perspectiva marii performanțe.

— Ce înțelegeți prin educația spre marea performanță?

— Arta de a renunța la lăutărie și de a face totul cu mijloace tehnice simplificate, care înseamnă (de fapt) mijloace superioare și cu mijloace fizice totale, care înseamnă posibilitatea de a realiza cu succes... simplitatea.

— Ce se întîmplă cu juniorii noștri cînd intră în primele echipe?

— Aici operează o lege de care m-am convins în repetate rînduri. În imensa majoritate a cazurilor, un junior care intră în prima echipă se pierde sau, în cel mai fericit caz, se plafonează, în maximum un an.

— De ce?

— Pentru că ascensiunea lui este salutată absolut greșit de cei din jurul său. În jurul unui asemenea jucător, devenit domnul Goe al echipei, toți fac zid ca să-i cocolosească greșelile. În disputa dintre jucător și antrenor, pierde întotdeauna antrenorul. Acesta este și motivul pentru care antrenorii severi sînt nevoiți să părăsească fotbalul de performanță, în favoarea celor dispuși la compromisuri. De cele mai multe ori, dacă un antrenor care se respectă cere conducătorului o anumită măsură educativă, fie ea și numai o simplă sancțiune, riscă să primească o replică jignitoare. Așa se creează drum pentru antrenorii care înțeleg să facă pe placul conducătorului.

— Să revenim, totuși, la echipa națională

— Prima grijă a echipei noastre naționale este să lupte pentru primenirea efectivelor din echipele primei divizii, pentru a avea o sursă reală de împrospătare. În rest, nu pot spune nimic, deoarece ar fi o dovadă de superficialitate formularea unor recomandări din partea unui om care nu are legătură directă cu echipa.

— Care sînt jucătorii dv. preferați?

— E foarte ușor de răspuns. Dumitru și Dinu sînt preferații mei, și asta în primul rînd pentru că au, cum spuneam, educația performanței. Ei sînt jucătorii care nu cochetează cu talentul lor. Ei sînt jucătorii care au ajuns la simplitatea de care vorbeam. Amîndoi ar fi putut să fie tentați să-și etaleze calitățile tehnice, dar nu o fac — în interesul echipei.

— Care credeți că este tipul reprezentativ al fotbalistului român?

— Fotbalul nostru este o îmbinare de calități specifice fotbalistului latin cu cele ale fotbalistului anglo-saxon. În fotbalul nostru există trei tipuri de jucători. 1) Jucătorii inteligenți și fanteziști, reprezentați prin Dobrin. Acesta este, dacă vrei, tipul latin. 2) Jucătorii care excelează prin forță, și al căror reprezentant este Dinu. 3) În sfîrșit, în categoria a treia — tipul de sinteză — intră Dumitru, Dumitrache — despre care susțin în continuare că este un jucător cu calități neexploatate. Acesta este tipul în care se îmbină primele două. Te rog să-i mai adaugi la prima categorie pe Radu Nunweiller, care are calități incontestabile, dar care a înțeles greșit, în ultima vreme, jocul polivalent, fiind deseori ca să mă exprim mai plastic, în situația contabilului care vine să se amestece în treaba inginerului. Radu, însă, rămîne, un jucător de mare fantezie și inteligență.

— Cum vedeți progresînd fotbalul nostru?

— Problema fundamentală rămîne aceea a organizării selecției copiilor. Fotbalul nostru, deși știe că copiii de astăzi cresc altfel decît cei care au crescut acum 40 de ani, operează cu aceleași mijloace. În al doilea rînd, este necesar ca sistemul de învățămînt al fotbalului, care se conturează abia acum, să nu primească lovituri sub centură, cum este aceea a „ideii" propunînd desființarea echipelor de tineret-rezerve. În sfîrșit, una din legile de progres este aceea că jucătorul de fotbal, acest personaj important al vieții noastre sportive, trebuie dirijat doar în activitățile pe care le poate, omenește, cuprinde. Mă refer, bineînțeles, la o cuprindere de profunzime. E foarte ușor să te afli în treabă...

Ioan CHIRILA

- **ASTĂZI, COPIII CONSACRĂ MULT MAI PUȚIN TIMP FOTBALULUI**
- **SELECȚIA ÎN ȘCOALĂ SE FACE ÎN DAUNA FOTBALULUI**
- **VISEZ PROFESORI DE FOTBAL DIN FOȘTII JUCĂTORI DE PERFORMANȚĂ**
- **LA 17 ANI SE TRECE BACALAUREATUL FOTBALULUI, DAR LA NOI NU SE PREZINTĂ NIMENI LA EXAMEN**
- **MAREA PERFORMANȚĂ ÎNSEAMNĂ DRUMUL DE LA LĂUTĂRIE LA SIMPLITATE**
- **JUCĂTORUL DE FOTBAL TREBUIE DIRIJAT DOAR ÎN ACTIVITĂȚILE PE CARE LE POATE, OMENEȘTE, CUPRINDE.**

PRIM PLAN

POP

Fundașul feroviar Pop este una din mîndriile echipei... Flacăra roșie. Împreună cu Răducanu, cu Florian Dumitrescu, cu Olteanu și cu mulți alții, el ar fi putut alcătui o foarte puternică selecționată a echipei „pielarilor". Dar, cum toți jucătorii acestei echipe mici și-au luat zborul spre orizonturi mai largi, Pop este astăzi unul din apărătorii de bază ai team-ului Giuleștilor.

Evoluția ca jucător a lui Ionel Pop urmează drumul parcurs cîndva de două vedete feroviare ale deceniilor trecute: Ioachim Moldoveanu *și* Michi Mihăilescu. *Acești doi internaționali au început prin a fi înaintași, s-au ilustrat apoi ca mijlocași și au sfîrșit ca fundași în echipa națională. Pop a avut aceeași evoluție, cu singura diferență că el nu a îmbrăcat tricoul echipei naționale, peregrinînd prin diferitele selecționate de juniori, tineret și olimpice, fiind foarte aproape, e drept, de anticamera echipei seniorilor.*

Acum cîtva timp, o dată cu scurta ieșire din formă a lui Sătmăreanu, s-a pus problema *Pop. Din păcate, micul fundaș al Rapidului n-a reușit să puncteze într-un moment favorabil, redevenind ceea ce este, adică un foarte bun jucător de club.*

Ce i se poate reproșa lui Pop?

Probabil că nimic. El a fost și este un jucător onest, un jucător de linie — cum se spune — un jucător care și-a valorificat în mod echilibrat calitățile nu prea ieșite din comun. Pop a mizat în repetate rînduri pe calitățile lui de fost înaintaș și mijlocaș, prestînd un joc plăcut la vedere, cu o frumoasă cursivitate, din care n-a lipsit iluzia eficacității în fața porții adversе. Din păcate, Pop nu a avut o calitate dominantă, care să le pună în valoare și pe celelalte. El nu a fost un fundaș „rău", în stilul lui Vasile Zavoda. El nu a fost un fundaș rapid, în stilul lui Farmati. El nu a avut, în sfîrșit, alonja aristocratică a lui Sătmăreanu care a reușit să estompeze destule lipsuri tehnice.

Pop își continuă travaliul oarecum anonim în apărarea feroviară. Ca orice jucător bun, el a visat tricoul echipei naționale. Se pare, însă, că marea ocazie a fost pierdută.

O caldă strîngere de mînă pentru fundașul corect care se numește Ionel Pop și care nu a înțeles să forțeze limitele, pentru a-și atinge scopul indiferent de mijloace.

I. CH.